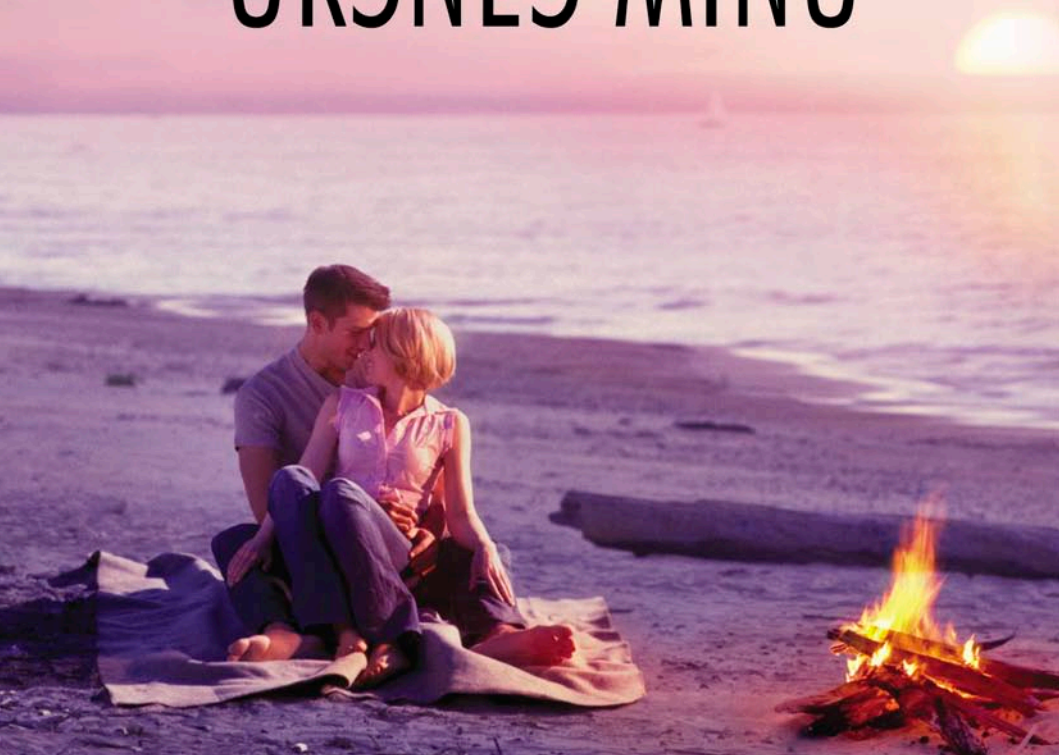

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

ÜKSNES MINU

Susan Mallery
Only Mine
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Susan Macias Redmond
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01235012
ISBN 978-9949-25-161-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Kuidas mul õnnestuks panna teid end aitama? Rahaga? Ähvardustega? Mõlemad sobivad.“

Sülearvutilt pilku tõstes nägi Dakota Hendrix enda ees seismas väga pikka tõreda ilmega meest. „Kuidas palun?“

„Kuulsite küll, mis ma ütlesin. Mis selleks vaja läheb?“

Dakotat oli hoiatatud, et ta võib puutuda kokku igasuguste hulludega, kuid ta polnud seda õigupoolest uskunud. Nagu näha, oli see viga.

„Võttes arvesse seda, et kannate ruudulist flanellsärki, on teil kaugelt liiga palju jultumust,“ ütles ta püsti tõustes, et tunduda mehe kõrval vähegi pikemana. Kui mees poleks olnud nii silmanähtavalt ärritunud, oleks Dakota leidnud, et ta välimus on üsnagi rahuldav, kuna mehel olid tumedad juuksed ja intelligentsed sinised silmad.

Mees heitis pilgu särgile ja vaatas siis uuesti Dakotalle otsa. „Mis mu särk siia puutub?“

„Särk on flanellist ja ruuduline.“

„Ja siis?“

„Üsna raske on tunda hirmu mehe ees, kes kannab ruudulist flanellsärki. Ma ei mõelnud sellega midagi erilist. Pealegi on flannel sõbralik materjal. Kodune. Kui oleksite aga üleni mustas ja kannaksite nahkjakki, siis oleksin märksa rohkem närvis.“

Mehe ilme muutus. Ta nägu läks pingesse ja oli näha, kuidas ta lõualihhas liikus. Ta pilk muutus teravamaks ning Dakotalale tundus, et kui mehel oleks pisutki vähem viisakust, võiks ta hakata asju loopima.

„Teil on vist paha päev?“ küsis Dakota heatujuliselt.

„Võib ka nii öelda,“ surus mees läbi hammaste.

„Kas tahate sellest rääkida?“

„Minu arust just nii ma meie vestlust alustasingi.“

„Ei. Teie alustasite vestlust minu ähvardamisega.“ Dakota naeratas. „Kuigi see võib teie ärrituseniwoo viia kaheksalt pallilt kümne peale, riskin tähelepanekuga, et vahel saavutab viisaka käitumisega paremaid tulemusi. Vähemalt minu juures küll.“ Ta pakkus kätt. „Tere. Minu nimi on Dakota Hendrix.“

Mees vahtis ta kätt sellise pilguga, nagu tahaks pigem tal pea otsast rebida kui viisakas olla, kuid, hinganud paar korda sügavalt sisse, surus ta Dakota kätt ja pomises: „Finn Andersson.“

„Meeldiv kohtuda, härra Andersson.“

„Mind võib sinatada ja hüüda Finniks.“

„Meeldiv kohtuda, Finn,“ kordas Dakota pisut ninakama tooniga, kui tal muidu tavaks, lihtsalt sellepärast, et lootis sellega Finni veelgi rohkem ärritada. „Kuidas saan sind aidata?“

„Mul on vaja lasta oma vennad saatest kõrvaldada.“

„Nii et sellest johtuvalt siis ähvardused.“

Finni kulm tõmbus kipra. „Sellest johtuvalt? Kes niimoodi räägib?“

„See on ju igati normaalne sõna.“

„Mitte sealkandis, kust mina pärit olen.“

Dakota heitis pilgu mehe kantud töösaabastele ja siis uuesti sargile. „Kardan peaaegu küsidagi, et kus see koht siis on.“

„South Salmon. Alaska.“

„Sa oled kodust üsnagi kaugel.“

„Hulleongi veel: ma olen Californias.“

„Kuule, sa oled minu kodulinnas! Oleksin tänulik, kui suudaksid viisakuse säilitada.“

Finn hõõrus ninaselga. „Hea küll. Mida iganes. Sina jääd peale. Kas aidad mind või ei?“

„Sõltub asjaoludest. Milles probleem on?“

Dakota osutas väikese laua vastas olevale toolile. Finn kõhles hetke, kuid võttis siis istet. Dakota istus tagasi oma toolile ja jäi ootama.

„Mu vennad on siin,“ ütles Finn lõpuks, just nagu oleks sellega kõik öeldud.

„Siin, selle asemel et olla South Salmonis?“

„Siin, selle asemel et lõpetada kolledž: neil on jäänud veel vaid viimane semester. Nad on kaksikud. Käivad Alaska ülikoolis,“ lisas ta.

„Aga kui nad saates osalevad, siis on nad kaheksateist täis,“ lausus Dakota mahedal toonil, tundes mehe valu, kuid mõistes, et tema ei saa meest aidata.

„Mis tähendab, et mul pole õigust neid selles takistada?“ küsis Finn ja ta hää l kõlas ühtaegu alistunult ja kibestunult. „Tean.“ Ta naaldus, pilk pinev ja tõsine, Dakota poole. „Ma vajan su abi. Nagu ma ütlesin, on neil jäänud lõpetamiseni vaid üks semester; nemad aga keerasid koolile selja, et siia tulla.“

Dakota oli Fool's Goldi linnakeses üles kasvanud ja oli pärast kooli lõpetamist siia tagasi tulnud, seega ei saanud ta aru, miks

keegi võiks mitte tahta siin elada. Kuid talle tundus, et Finnile teeb märksa suuremat muret vendade tulevik kui see, kus nad parasjagu on.

Finn tõusis püsti. „Ma ei saa üldse aru, miks ma sinuga rääkimise peale aega raiskan. Sina olete ju üks neist Hollywoodi tüüpideist. Arvatavasti on sul hea meel, et nad on su totakas saates osalemise nimel kõigest loobunud.“

Ka Dakota tõusis, kuid raputas pead. „Esiteks pole see minu totakas saade. Teiseks, kui annaksid mulle võimaluse mõelda, selle asemel et kohe vihastuda, õnnestuks mul ehk midagi välja mõelda. Kui sa vendadega samamoodi käitud, pole sugugi üllatav, et nad tahavad sinust paari tuhande miili kaugusele põgeneda.“

Võttes arvesse, et Dakota ei teadnud pärast kolmekümnesekundilist tutvust Finnist suurt midagi, oli ta valmis, et Finn võib ta peale vihastada ja siis uksest välja kõndida. Kuid Finn üllatas teda: ta näkku ilmus naeratus.

Mehe naeratavad huuled ja hammaste välgatus polnud midagi erakordset, kuid Dakota tundis sellegipoolest, just nagu oleks teda kõhtu löödud. Ta tundis, nagu oleks ta oimetuks löödud, nii et ta ei suutnud hingatagi. Mõne sekundi pärast suutis ta end kokku võtta ja veenis end, et see oli lihtsalt ajutine kõrvalkalle tema muidu nii tasakaalus emotsionaalsel radaril. Pelgalt anomaalia. Nagu päikeselaik.

„Sedasama ütlesid ka *nemad*,“ tunnistas Finn ja võttis ohates uuesti istet. „Et nad olid lootnud, et kolledž on piisavalt kaugel, kuid ei olnud.“ Ta naeratus kadus. „Pagana pihta, see on nii raske.“

Dakota istus ja toetas käed lauale. „Mida teie vanemad selle kõige kohta ütlevad?“

„Mina olengi nende vanemad.“

„Oh!“ Dakota neelatas – ta ei teadnud ju, milline tragöödia oli selleni viinud. Tema arvates võis Finn olla kõigest kolmekümne kuni kolmekümne kahe aastane. „Kui kaua...?“

„Kaheksa aastat.“

„Kas sa oled siis kasvatanud vendi sellest ajast saati, kui nad olid umbes kaheteistaastased?“

„Nad olid kolmeteistaastased, aga jah.“

„Sellisel juhul pean sind õnnitlema. Oled oma ülesandega hästi hakkama saanud.“

Finni naeratus hääbus ja ta pörnitses Dakotalle altkulmu otsa vaadata. „Kust sina seda tead?“

„Nad jõudsid välja kolledžisse, õppisid nii hästi, et jõudsid viimase semestrini ja nüüd on nad emotsionaalselt nii tugevad, et sulle vastu astuda.“

Pörnitsus asendus mõnitava irvitusega. „Las ma pakun. Sina oled seda sorti inimene, kes nimetab vihma „vedelaks päikese-
paisteks“. Kui ma oleksin oma ülesandega hästi hakkama saanud, siis poleks nad siin ega püüaks mingisse totakasse tösielu-
saatesse pürgida, vaid õpiksid endiselt kolledžis.“

Dakota leidis, et Finni sõnades on teatud iva. Finni vaate-
nurgast lähtuvalt polnud kõiges selles kübetki head.

Finn vangutas pead. „Ma lihtsalt ei saa aru, mida ma olen küll valesti teinud. Mina tahtsin vaid, et nad kolledži ära lõpetaksid. Ainult kolm kuud veel. Neil oli vaja veel vaid kolm kuud koolis käia. Aga nemad? Ei! Nemad teatasid mulle e-kirjaga, et on siin – just nagu peaksin selle üle rõõmu tundma.“

Dakota võttis laual olevad kaustad. „Mis nende nimed on?“

„Sasha ja Stephen.“ Finni ilme muutus lootusrikkaks. „Kas arvad, et saad midagi ära teha?“

„Ei oska öelda. Nagu ütlesin, esindan mina meie linna. Producersid tulid oma tösielusarja ideega meie juurde. Usu mind, Fool's Gold ei ihanud sugugi seda sorti reklaami. Tahtsime „ei“ öelda, kuid meid suruti nurka; pealegi oleks nad hakanud seda saadet tegema ka meie loata. Nii vähemalt oleme kaasatud ja loodetavasti on meil tulemuse üle mingisugunegi sõnaõigus.“

Dakota vaatas Finnile naeratades otsa. „Või vähemalt illusion, et on.“

„Usu mind. See pole midagi sellist, nagu reklaamitakse.“

„Sellest saan ma aru. Kõiki potentsiaalseid võistlejaid ja nende tausta uuriti suure põhjalikkusega. Me nõudsimme seda.“

„Püüdsite tõeliselt hulle vältida?“

„Jah, ja ka kurjategijaid. Tösielusarjad panevad inimesed suure surve alla.“

„Kuidas siis producersentidel tuli pähe saadet siin teha, kui Fool's Gold ise seda ei tahtnud?“ küsis Finn.

„Puhas ebaõnn. Aasta eest avastas üks lõputööd kirjutav tudeng, et meie linnas on krooniline meeste puudus. Püüdes oma tööle tähelepanu tõmmata, üritas ta seda erinevatele meediaväljannetele maha müüa, seal aga korjati üles just too kild.“

Finni kulg tõmbus kipra. „Mulle tundub, et olen vist sellest kuulnud. Kas teile ei tulnud siia mitte bussidega karjakaupa mehi?“

„Kahjuks küll. Enamasti kirjutati meist kui meeleheitel vanatüdrukute linnast, mis pole aga sugugi tõsi. Paar nädalat hiljem saabus tösielusarja näol kohale Hollywood.“

Dakota lappas finaali jõudnute sooviavalduste pakki. Sasha Anderssoni pilti nähes kirtsutas ta nina. „Ühemunakaksikud?“ küsis ta.

„Jah, miks sa seda küsid?“

Dakota võttis pakist Sasha avalduse ja andis selle Finnile. „Ta on ju jumalik.“ Pildilt vaatas vastu õnneliku ilmega naeratav noorem versioon Finnist. „Kui ta on natukenegi huvitavama isiksusega kui tavaline kingapaar, pääseb ta saatesse. Täiesti arusaadav ju. Lisaks sellele on neid kaks..“ Ta pani kausta käest. „Ütleme nii: kui sina oleksid produtsent, kas sina tahaksid siis, et nad saates osaleksid?“

Finn pani avalduse käest. Tolle naise – Dakota – jutus oli iva. Ta vennad olid võluvad, elurõõmsad ja küllalt noored uskumaks, et nad elavad igavesti. Sellisele, keda huvitasid vaatajanumbrid, lausa vastupandamatud.

„Ma ei lase neil oma elusid tuksi keerata,“ ütles ta otsustavalt.

„Saate filmimine kestab kümme nädalat. Kolledž ei kao kuskile.“ Dakota hääli oli õrn ja sellest kostis arusaamist. Ta tumedate silmade pilk oli kindel. Ta oli päris kenake – juhul kui Finn oleks midagi sellist otsinud. Teda huvitas praegu üksnes see, kuidas saada vennad tagasi kolledžisse.

„Kas sina arvad, et nad tahavad pärast kõike seda tagasi kooli minna?“ küsis ta.

„Ei tea. Kas oled neilt endilt seda küsinud?“

„Ei.“ Siiani oli ta neile üksnes sõnu peale lugenud ja korraldusi jaganud; vennad olid aga mõlemat ignoreerinud.

„Kas nad rääkisid, miks nad tahavad selles saates osaleda?“

„Mitte eriti,“ tunnistas Finn. Kuid tal oli vendade mõttelaadi kohta paar teooriat. Nad tahtsid pääseda minema Alaskast ja tema juurest. Lisaks sellele oli Sasha juba mõnda aega unistanud kuulsusest.